

*Степен на
докосване*

1

Телефонът иззвъня и Алваро отвори очи. Опита се да различи цифрите върху светещия циферблат на часовника. Минаваше полунощ. Той протегна ръка и натисна бутона.

- В Болоня съм.

Никога не бе чувал гласа ѝ, но беше сигурен, че е тя.

- След три часа си тръгвам от тук. – Думите ѝ долетяха като ехо от друг свят. Далечен, чужд и непознат.

Той усети неосъзната тревога.

- Защо не се обади по-рано? – В мига, в който зададе въпроса, проумя колко нелепо е да иска обяснения. Минутите отлитаха неумолимо. Чакаше тази среща от години.

- Имах работа.

Алваро изпита внезапна жажда. Когато чу

гласа ѝ, в съзнанието му се прокрадна надеждата, че е долетяла заради него. Сега тази красива илюзия се пръсна под напора на признанието ѝ.

Той пусна босите си крака на пода. Признанията на жените винаги криеха нещо недоизказано. Загатнато. Премълчано.

- Искаш ли да видиш къде живея? – Почувства как студът на ледените плочи пропълзя по стъпалата му. Жената от другата страна на линията не отговори. След секунда я чу да изрича уморено:

- Купих къща извън града...

Алваро сбръчка вежди. Беше му подхвърлила тази идея, но никога не си бе представял, че ще я осъществи без него.

- Бях обещал да ти помогна. Знаеш, че разбирам от тези неща... – В тона му се прокрадна разочарование, примесено с упрек.

- Време е и аз да започна да разбирам от някои неща. Вече съм голямо момиче.

Той кимна. Често пъти големите момичета най-отчаяно се нуждаеха от помощ. От подкрепа. От поощрение.

- Ще ме поканиш ли да видя новия ти дом?

Последва дълго мълчание, което насади в съзнанието му усещането, че жената отсреща се колебае. Когато до слуха му долетя гласът ѝ, разбра, че му диктува адреса.

- Самолетът ми излита в пет – напомни сухо тя.
Алваро стисна очи.

- След по-малко от час ще съм при теб.

Затвори и огледа трескаво помещението. След по-малко от час най-после щеше да види на живо мечтата си. Да се докосне до нея. А ако случайността застане на негова страна, имаше вероятност и да я превърне в реалност.

2

Къщата се намираше на тридесетина километра южно от града. Алваро провери за пореден път адреса. Изненада се, че е в състояние да разсъждава трезво.

Той зави по дълга каменна алея и зърна в дъното едноетажна постройка с архаичен вид. Изключи мотора и остана няколко секунди в тъмното. Не изпита вълнение. Не го обзе напрегнато очакване. Нито дори нетърпение.

Той блъсна вратата на автомобила и доближи до входа. Не откри звънец и почука отмерено по обкованата с желязо врата.

От години мечтаеше за тази среща. Но в момен-

та имаше усещането, че винаги е стоял на този праг. Че милион пъти е напрягал слух да долови приближаващите стъпки. Че неведнъж се е опитвал да различи зад стъклото на светещия прозорец силуета на жената, която изпълваше с трепет самотните му ноци.

Вратата се отвори и Алваро се убеди колко скъпо, мило и желано е лицето, което изникна пред него. Колко познати са чертите, които виждаше за първи път отблизо.

- Нямахте откъде да купя цветя... – изрече глухо той.

Лорета се засмя. Познаваше тази нейна усмивка. Извивката на устните ѝ излъчваше сдържана закачливост, в която прозираше изначална строгост.

Тя се отдръпна от прага. Той пристъпи във владенията на един свят, който си представяше, че познава. Огледа каменните стени, голите тавани и неравния под и осъзна колко дълбока е била заблудата му. От тридесет години продаваше къщи, но за първи път попадеше в дом, от който лъха откровен аскетизъм. Който прелива от въздържание. И издава непреодолима липса на разточителство.

Домакинята премина през ниска сводеста арка и се отправи към просторен салон, по стените на който мъждукаха лампи.

Тя извърна глава, огледа госта, след това изрече приглушено:

- Приготвила съм миди с вино и зеленчуци.

Алваро отмести поглед към масата. Любимото му ястие. Той изпита натрапчива необходимост да остане за малко сам. Вълнението, което бе държал далече от себе си, докато шофира в непрогледната нощ, го връхлетя с неподозирана сила. Зърна открехнатата врата на банята и се отправи натам. Написка лицето си с ледена вода и се вгледа в отражението си в огледалото.

Страните му бяха залети с неестествена бледост. Очите бяха хлътнали и прорязани от кървави нишки. Устните бяха изгубили цвета си. Косите над челото изглеждаха по-сиви от всякога.

Алваро попи водата от лицето си с ухаеща на сушени треви кърпа. Бе тръгнал насам млад и изпълнен със сили. Изведнъж се почувства безнадеждно остарял. Изтощен. И изчерпан. Запита се какво може да даде на жена, която притежава всичко.

Той се вторачи в мътната светлина на лампата. Можеше да ѝ дари единствено малкото обич, която му беше останала. Шепата нежност, която ревниво бе съхранил след дългите изнурителни битки. Верността, която бе пазил от посегателства.

Алваро притвори очи. В този миг осъзна, че единствено жената в салона е в състояние да му

върне усещането за жизненост. Само тя може да му вдъхне поизгубената устойчивост пред вечните житейските повратности. Само в нейната власт е да го задържи прав пред вихъра на съмненията. Той натисна дръжката и се закова на прага.

Лорета седеше в края на масата, кръстосала дългите си крака. Пламъците на свещите осветяваха лицето ѝ. Приличаше на видение. На мяркаща се в мрака сянка. На безплътна фигура, готова да отлети в мига, в който протегне ръка да я докосне.

Той приближи безшумно, настани се срещу нея и наля вино в две високи кристални чаши. Пиха мълчаливо. Не похвали уменията ѝ да приготвя миди, за да не разчупи мълчанието, което се бе настанило между тях. Някъде зад гърба му огромен стенен часовник отброи като палач два тежки удара. Звънът отекна като замах, който отсече къс от времето с нея. Предупреждението ги стресна. За първи път, откакто я зърна на прага, погледите им се срещнаха.

Лорета се изправи и потъна в лабиринта на своя каменен свят. Алваро избута стола назад и тръгна след нея. Видя я да седи пред огромно огледало в стая с високо легло, над което висеше разпятие.

Той доближи, повдигна колебливо ръка и прокара пръсти по изящната шия. Допирът го накара да потрепери. За първи път докосваше мечтата си.

Върховете на пръстите му се плъзнаха по изви-
тия гръб и разкопчаха бавно леката муселинова
рокля.

- Не зная, Алваро, наистина не зная... –
Смисълът на думите ѝ беше изтъкан от съмнения.
Шепотът ѝ насади в съзнанието му усещането, че
никога не е чувал по-категорична покана за бли-
зост. Той се приведе към ухото ѝ:

- Аз зная, любима... – Увереността му я накара
да вдигне глава. Погледите им се сблъскаха в огле-
далото. Нейният беше изплашен. В неговия про-
блесна отдавна непробуждана решимост.

3

Ревът на мощен мотор раздра тишината.
Алваро отвори очи и се взря в неравни-
те фигури по тавана. През открянатия прозорец
нахлуваше влажен септемврийски мрак. Той се
надигна на лакти и потърси очилата си. Изправи
се и издърпа крилото. Отдалечаващите се светли-
ни на малък автомобил проблеснаха в нощта като
налети с кръв очи на хищно животно.

Алваро извърна глава и впи поглед в широко-

то легло. Испита внезапна болка. Като дете, което са изоставили незаслужено. Доближи и прокара длан по хладните завивки. Чаршафите бяха запазили формите на тялото ѝ. Той се отпусна върху възглавницата. Притвори очи и се опита да долови аромата на кожата ѝ.

Запита се дали всичко не е било само сън. Лорета беше неизменният гост в сънищата му. Дръзката вдъхновителка на фантазиите му. Музата на най-вихрените сценарии, които разиграваше въображението му. Пристъпваше дръзка и непокорна, налагаше властта си над него и си тръгваше. Неумолима, неуловима, незадържима.

Алваро огледа празната стая. Нуждаеше се от знак, че е била тук. От доказателство, че телата им са се сливали. От уверение, че макар и за кратко, е била негова.

Звънът на телефона разкъса задрямалата тишина. Алваро погледна озадачено апарата. Протегна ръка и чу гласа ѝ:

- Заклучи, когато си тръгваш... – Тонът ѝ беше строг, без нотки на интимност. Била е тук, усмихна се той. Алваро испита непреодолимо желание да попита кога ще я види отново. Но си даде сметка, че жените са пестеливи на обещания. Лорета щеше да се появи изневиделица, както направи предишната нощ. Щеше да изстиска съмнения-

та от съзнанието му и да влее мощна живителна струя в тялото му. Да вдъхне свеж полъх в мислите му. И да му върне усещането, че е млад. Изпълнен със сили. Любопитен. Ненаситен.

- Ще се обадя, когато имам възможност. – Думите ѝ го удариха в гърдите. Възможностите не се откриват. Ние сами ги създаваме, помисли си той. Опита се да отгатне кога и при какви обстоятелства жената от другата страна на линията ще се сети отново за него. Но си даде сметка, че усилието е безплодно.

- Обичам те! – Гласът му потрепери, задавен от внезапен спазъм. Притвори очи и си представи снизходителната усмивка върху устните ѝ. Жените не вярват на голи уверения. Искат да почувстват обичта. Да я видят с очите си. Да я изживеят в цялата ѝ разтърсваща безусловност. А не само да слушат за нея.

- Ще чакам – прошепна примирено той. Разговорът прекъсна в мига, в който се запита дали ще понесе тежестта на поредното дълго очакване. Алваро впери поглед в тавана.

Колкото по-упорито се опитваме да задържим нещо, толкова по-настойчиво ни се изплъзва. Така е и с времето, и с хората, и с чувствата. Неговите чувства бяха пожар. Нейните – стихията, която подклаждаше огъня.

4

Лорета се обади след три седмици и два дни. Алваро бе отмервал ленивия ход на времето. Беше броил минутите. Бе гледал с плаха надежда календара. Бе търсил тайни предзнаменования за появата ѝ. Беше потискал страха си, че няма да я види повече. Жените усвоиха поведението на мъжете, мислеше си той. Правят любов с теб и си тръгват. Не искат нищо и не обещават нищо.

Когато телефонът иззвъня, сърцето му се преобърна в гърдите. Вторачи се в непознатия номер. Желанието му да е тя беше толкова силно, че увереността победи съмнението. Натисна бутона и почувства дъха ѝ в ухото си.

- Очаквах те, любима...

Последва мълчание, през което долови учестеното ѝ дишане.

- Винаги ли отговаряш по този начин?

Алваро сбръчка вежди.

- Бях сигурен, че си ти. – Стори му се, че жената в слушалката се засмя язвително:

- При всяко позвъняване си сигурен, че е някоя от любимите ти...

Той пое дълбока глътка въздух. Беше чакал това обаждане три седмици и два дни. Беше нелепо да го обвиняват в лицемерие. В неискреност. В непочтеност.

- Къде си? – попита с издайническо нетърпение той.

- Пред вратата на бара, в който пиеш текила.

Погледът на Алваро прелетя над пианското сборище от брадясали мъже с обветрени лица. Очите му обходиха разстоянието до входа и се заковаха във фигурата върху тротоара. Присъствието на Лорета пред вратата на тази дупка граничеше с нереалност. Той се свлече от високия стол, мина покрай редиците шумни пиячи и застана на прага. Слънцето заслепи погледа му и Алваро закри лицето си с длан.

Лорета стоеше пред него, обляна в светлина. Косата ѝ се разпиляваше на вълни върху разголените рамена. По устните ѝ трептеше неразгадаема усмивка. Очите ѝ го наблюдаваха изпитателно.

- Ако за теб ще съм една от многото, предпочитам да остана никоя... – изрече без назидание тя.

Той приближи и долепи устни до слепоочие-то ѝ. Вдиша с пълни гърди аромата на кожата ѝ. Почувства как из тялото му се разля топлина.

- За мен си единствена – прошепна в ухото ѝ. Испита натрапчивото усещане, че са обгърнати от неестествена тишина. Алваро извърна глава. Разговорите в заведението бяха секнали. Дузина кървясали погледи пълзяха безцеремонно по изваяното тяло на жената до него. Той прихвана талията ѝ и побърза да я отдалечи от похотливото любопитство на досадниците. Настани я на предната седалка на нагорещения от обедния пек автомобил. Седна до нея, стисна волана и се загледа в пътя, който криволичеше край редиците смълчани кипариси.

- Ще ти покажа къде живея. – Настъпи педала на газта. Лорета прикри свенливо надничащата от разтвореното деколте гърд. Алваро почувства как в тялото му забушува нетърпението да я стисне в прегръдката си.

Страхът е втората природа на влюбения и първата на разлюбения. В продължение на седмици водеше кървава схватка със съмнението, че е забравила за съществуването му. Потъваше в лабиринта на отчаянието и изпълзяваше на светло, единствено когато пред очите му изплуваше ликът ѝ. Чист, излъчващ обещания и озарен от невинност.

Той извърна глава и се загледа в профила ѝ. Лорета беше неизменната причина за терзанията му. Източникът на всичките му безпокойства. И непресъхващият извор на успокоението му.